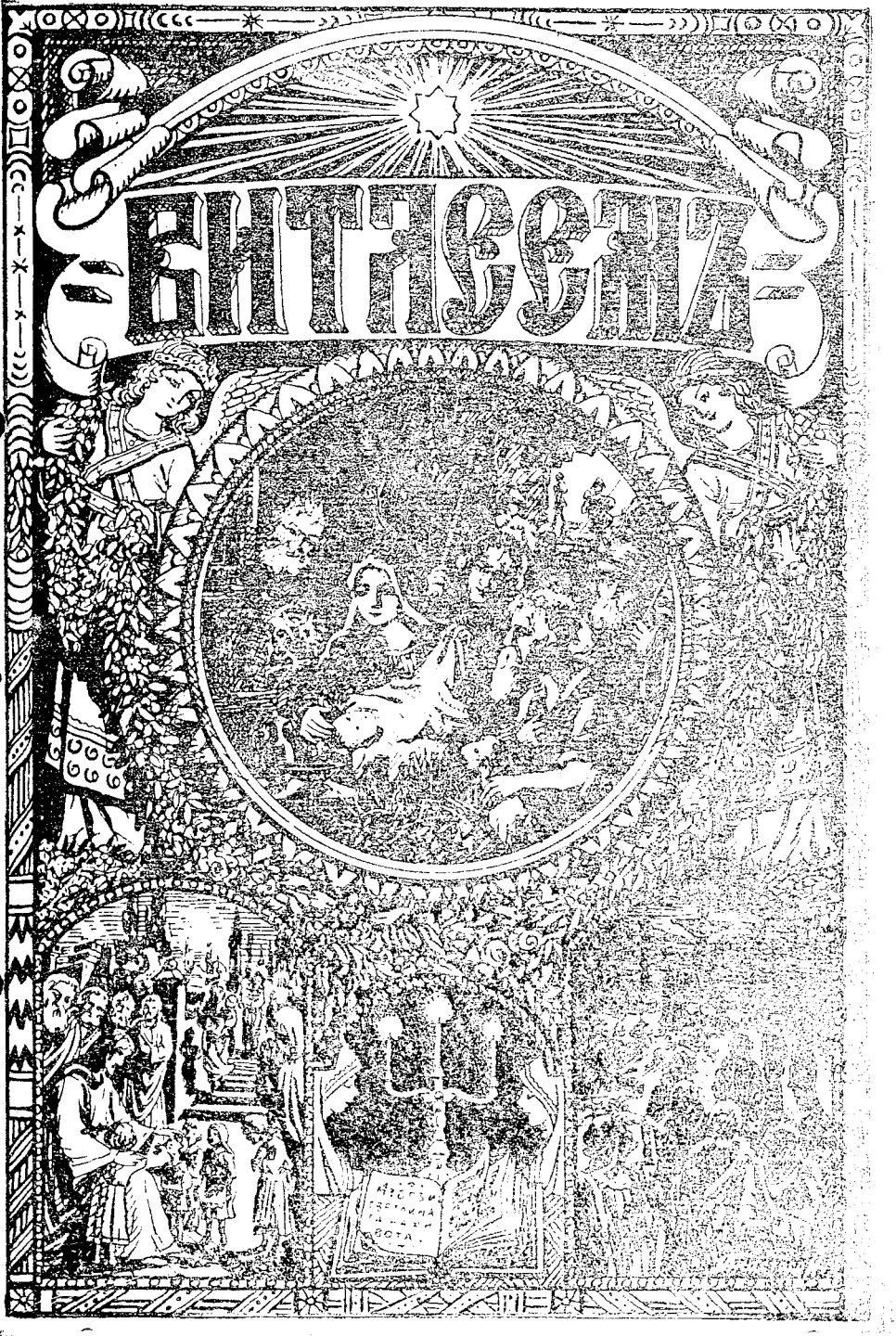

Година VIII. 1929 — 1930 Книжка 2.

Редакционни съобщения.

I.

Предвидъ добритѣ и ласкави отзиви за навременостьта на списанието, отъ една страна и отъ друга, високохуманнитѣ благотворителни цели на комитета, нагърбилъ се съ редактирането и издаването му, абонатитѣ ни тази година се увеличиха твърде много и ни принудиха да препечатваме I-та книжка — причини, по които на новозаписанитѣ въ последствие абонати позакъснѣхме изпращането на I-та книжка, както и отпечатването на II-та.

За сега редакцията ни се **запаси съ книжки въ излишъкъ** и моли настоятелитѣ и абонатитѣ си да **продължатъ записването на нови абонати** между близки и познати.

II.

Всички абонати и настоятели, които иматъ възможность, нека изпратятъ абонамента си, безъ да чакатъ квитанции по пощата. Съ това ще улеснатъ комитета твърде много въ материално отношение, за което имъ предварително благодари.

III.

Понеже редакцията на списанието е доста далече, въ новитѣ квартали на града — продължението на ул. „Любенъ Каравеловъ“ кв. 669 № 1 до лагера, то ония отъ абонатитѣ ни въ града и околията, както и случайно дошлитѣ въ града, могатъ да внесатъ абонамента си направо на **Секретаря на Зап. Подоф. Благотв. Д-во „Другарски съюзъ“** — задъ пощата ул. „Чирпанска“ № 3 или въ църквата **„Св. Никола“** — ул. „6-й септемврий“ на свещеникъ **П. Икономовъ.**

Исусъ и разбойницитѣ.

Много увлекателна и поучителна книжка — № 10 отъ библиотеката „**Витлеемъ**“, е подъ печатъ и скоро ще бѫде готова. Разкошно издание.

Цена 10 лева. Редакция „**Витлеемъ**“.

Дупкитѣ сж за поставяне книжката въ папката.

Год. VIII. **1929—1930** **Кн. 2.**

Сираче.

Зъ бедно съмъ дете, Владико,
Безъ майка, татко и безъ братъ,
Безъ покривъ свой и безъ завивка,
Само сираче въ тоя святъ!

На де да се обърна виждамъ
Разкошъ, богатство — суета,
Що гордость глупа вдъхва вредомъ,
Що е заслѣпила свѣта!

А колко бедни като мене
И голи, боси и безъ хлѣбъ
Ги има тука, тѣ не смислятъ,
Къмъ тѣхъ е всѣки глухъ и слѣпъ!

Смили се, Господи, надъ нази
И милость въ тѣхнитѣ гърди
Ти щедро влей. . . И надъ глави ни
О, Господи преблаги, бди!

Люб. Бобевски.

„Народнитѣ будители“

1 ноември.

На първи ноември, всѣка година, честву-ваме паметьта на народнитѣ будители — на тия лица, които съ умъ, съ сила, дори съ живота си сж работили за доброто на страната и народа ни.

Царството ни въ времето на Крума, Симеона, Калояна, Ив. Асѣна II и други наши царе бѣше голѣмо и силно, а народа — охоленъ и доволенъ Но това не остана все тъй.

Като се явиха раздори между управницитѣ въ страната и кавги на претенденти за царската корона, народа изгуби довѣрие въ водачитѣ си и се подѣли за този или онзи претендентъ или велможа.

„Вълкътъ търси мъгливо време“, казва една народна поговорка. А тъкмо такова бѣше въ страната ни и безнаказано плъзнаха по всичкитѣ ѝ краища раздорници: едни пращани отъ съсѣднитѣ държави, а други отъ разнитѣ религиозни секти. Народътъ се видѣ въ чудо, вдигна ржце отъ трудъ и мечъ, отдаде се на пиянството и пороцитѣ, като каза: „безразлично ми е кой ще управлява и владѣе страната.“

Отъ това „безразлично ми е“, България биде на два пжти завладявана отъ чужди народи: първи пжть отъ гърцитѣ, а по после отъ турцитѣ.

И когато народа запъшка подъ чуждото робство, разбра, че не е безразлично кой ще го управлява и владѣе страната му, но бѣше вече късно. Самъ не можеше да си помогне. Имаше нужда отъ самотвержени водачи, които днесъ зовемъ **„народни будители“.**

За честь на нацията ни, такива имаме много: двамата братя Петъръ и Асѣнь, виновници да се освободи страната ни отъ гръцкото робство. Отецъ Паисий, Софроний Врачански, Иларионъ Макариополски, Сава Раковски, Ст. Караджата, Хаджи Димитъръ, Христо Ботевъ, В. Левски, Л. Каравеловъ, Г. Бенковски и др.

и др., виновници да се освободимъ отъ петвѣковното ни турско робство.

Свети имена, които положиха всички свои усилия и животъ, за да ги поменаваме сега и да се гордѣемъ съ тѣхъ, като народъ.

А сега? Когато споменаваме тия имена и чествуваме тѣхната паметь, нѣма ме ли нужда пакъ отъ такива самоотвержени хора — народни будители?

— Имаме! и то, като че ли повече, отколкото кога и да е другъ пѫть.

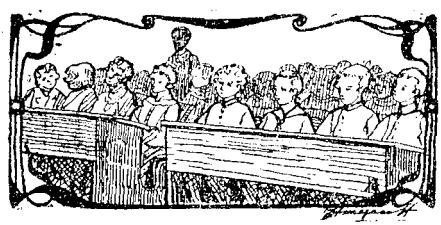
Несъгласие и раздоръ пакъ царятъ въ нашата страна. Народа се подѣли на партии, които се преследватъ едни други до забрава. За църква, за вѣра, никой не иска да знае, Лѫжи, измами, кражби, убийства на всѣка крачка. Тежки и непоносими данъци, за да плащаме на потисници...

Широко поле за народополезна дѣйность!

По стенитѣ въ училищната сграда сѫ закачени ликоветѣ на днесъ чествуванитѣ народни будители. Вглеждайте се по често въ тѣхъ. Вземайте примеръ отъ тѣхния животъ, отъ тѣхнитѣ дѣла. Обикнете като тѣхъ родината си, родната църква и народнитѣ идеали.

И ако днесъ или вчера вашитѣ дѣди и бащи сѫ допуснали нѣкои грѣшки, за да бѫде страната ни въ днешното положение, като порастнете, остранете тия грѣшки.

Вие сте нашата опора, нашата надежда, постарайте се чрезъ усърдие, по примера на народнитѣ ни будители, да оправдаете тия ни надежди — за ваше добро и доброто на милата ни родина. Аминъ!

Единъ отговоръ.

Ученицитѣ и учителитѣ отъ VI Соф. основно училище „Константинъ Фотиновъ“, следъ като прочетоха изпратеното чрезъ м-вото на нар. просвѣщение послание — поздравъ на английскитѣ ученици и учители до българскитѣ ученици и учители за миръ и любовь между човѣчеството, отправятъ имъ следния отговоръ:

До английскитѣ
ученици, ученички, учителки и учители.

Мили приятели,

Получихме Вашето послание съ добри чувства и благопожелания, отправено до всички учащи се въ свѣта и съ възторжена радость се присъединяваме къмъ Васъ, за да изразимъ и ние сѫщитѣ добри чувства и благопожелания къмъ всички въ свѣта. Пишете ни, че Вие, — английскитѣ деца, не знаете що е война. Тѣзи думи произведоха дълбоко впечатление въ нашитѣ души, защото ние, децата на единъ героиченъ, но нещастенъ народъ, и днесъ воюваме съ тежкитѣ последици на голѣмата война. Между насъ и днесъ живѣятъ безъ подслонъ, голи, гладни, хиляди прокудени наши братчета и сестричета отъ българскитѣ краища: Добруджа, Македония, Тракия и западнитѣ покрайнини — Царибродско, Босилеградско и други, които краища голѣмитѣ държави — победителки, безмилостно отрѣзаха отъ нашата цѣлость и обрекоха хиляди невинни български чада, заедно съ тѣхнитѣ родители, на нечувани страдания. Нашитѣ сърдца се свиватъ отъ мѫка, и устата ни не знаятъ да се смѣятъ, защото тѣхнитѣ болки сѫ ни близки. Леденитѣ пръсти на смъртьта дебнатъ тия страдалци, всрѣдъ които широко цари нѣмотията недостигътъ и борбата за утрешния день.

Народътъ ни е онеправданъ и пъшка подъ тежкото бреме на милиярдитѣ дългове, които трѣбва да

плащаме всѣка година, кѫсайки отъ залъка си. Но все пакъ вѣрваме въ пробуждане на човѣшкото чувство на народитѣ и въ възтържествуването на правдата, за което нашитѣ родители работятъ предъ великитѣ нации като вашата и Обществото на народитѣ.

Родители и учители често ни говорятъ за земята, която роди великия Вилямъ Гладстонъ, който преди 50 години, подтикнатъ отъ человѣколюбиви чувства, пръвъ заговори за нашата нещастна родина и съ пламенно слово поведе борба за свободата ѝ.

Ето защо, ние, децата на признателна България, съ благодарность си спомняме за тоя великъ синъ на Вашата страна. И днесъ, подавени отъ силни страдания, изнемогващи отъ бедствия, ние отново обръщаме очи къмъ вашия народъ съ вѣрата, че близъкъ е деньтъ, въ който ще се яви новъ Гладстонъ, за да издигне мощенъ гласъ въ защита на нашия изстрадалъ народъ и дари многожеланата свобода на нашитѣ поробени братчета и сестричета. И въ нашитѣ горещи молитви къмъ Всевишния зовемъ да бѫде близъкъ деньтъ, въ който навредъ ще цари християнска любовь и правда, та всички народи заедно, като братя, да славимъ Бога.

А до тогава нашитѣ сърдца ще се свиватъ отъ болка и далечъ ще бѫде отъ насъ безгрижната радость.

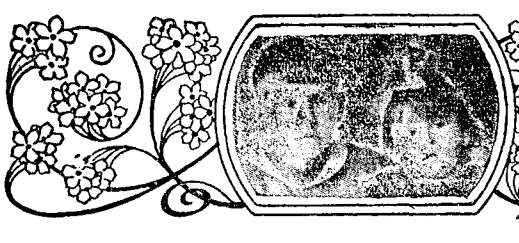
Молете се, щастливи деца, за този великъ день, — когато ние заедно съ Васъ и както Васъ ще се радваме и безгрижно ще се смѣемъ.

Поздравъ на всички народи!

Миръ и любовь между човѣцитѣ!

Отъ ученицитѣ и учителитѣ на VI-то Софийско основно у ще „К. Фотиновъ".

гр. София. в. „Миръ" — бр. 8793.

Умѣстно сравнение.

Единъ ясенъ слънчевъ день бедна вдовица бѣлѣше платна. Прострѣла платната си по тревата, тя ходѣше отъ платно на платно да ги ръси съ вода. Въ това време мина отъ тамъ синътъ на съседа ѝ — весело, безгрижно момче, още ученикъ въ гимназията. Отъ лекомислие ли, по подражание на нѣкои отъ другаритѣ си ли, това момче често задиряше бедната жена зарадъ нейната религиозность. Не пропусна случая и сега да я подразни.

— Е, съседке, ходи ли вчера на църква?

— Да, ходихъ миличъкъ.

— И слуша ли дългата проповѣдь на свещеника?

— Слушахъ.

— Е, хубава ли бѣше?

— Споредъ мене, хубава бѣше. Даже си и поплакахъ. Тъй ме разчувствува.

— Тъй ли? Това ми се вижда твърде интересно. Разкажете ми върху какво бѣше проповѣдьта, може би и азъ ще поплача, шеговито подметна момчето.

Бедната жена се твърде много смути отъ това запитване и не можа да си припомни нито една мисъль отъ проповѣдьта на свещеника.

Ученикътъ самодоволно се изсмѣ.

— Виждашъ ли, поде той, азъ нали ти говоря, напраздно си губишъ времето по църкви и проповѣди, когато въ главата ти нищо не остава. Все едно, че поливашъ платна. Докле полѣешъ едно и повторишъ друго, първото пакъ изсъхнало.

— Да, именно тъй, каза, съ прояснено лице, смутената отъ по-рано вдовица. Много право казахте, миличъкъ. И душата е като платното. Живата Божия вода я намокря, а тя веднага изсъхва, но ти отново я понапръскай, десеть—двадесеть пъти я пополѣй. Знай, това не ще е напусто. Поливането нѣма да отиде да-

ромъ. Нали виждашъ, азъ поливамъ платното съ вода, а то отъ слънцето скоро изсъхва, но затова пъкъ става по-бѣло. Какъ иначе ще се избѣли платното?

Тъй е и съ моята душа. Думитѣ отъ проповѣдьта на свещеника, съ моя слабъ умъ, не мога да задържа. Изпаряватъ се като вода. Но чувствата, които проповѣдьта възбужда въ мене, онова умиление, което преживѣвамъ докле слушамъ светитѣ слова, то остава въ мене, както бѣлината въ платното. Ето, за да избѣля душата си, азъ ходя въ църква и слушамъ проповѣдитѣ.

Веселиятъ и шегобиецъ гимназистъ престана да се смѣе. Стана по-сериозенъ и се отдалечи замисленъ.

Побългарено отъ руски.

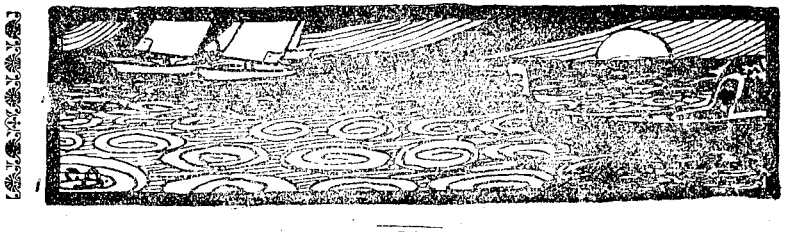
Молитвата на едно сираче.

Азъ ащити ме, Боже,
Съ мощна си дѣсница,
Че дете съмъ слабо,
Крѣхъкъ цвѣтъ-росица!

Че си нѣмамъ татко,
Нито сладка майка,
Ни сестра, по мене
Да тжжи и вайка!

Щедростьта изпросвамъ,
Скитамъ безъ почивка,
Вечерь гладно лѣгамъ
Безъ подслонъ, завивка!

Люб. Бобевски.

Соломонъ.

Царь надъ Израиля бѣше Давидъ. Царува четиридесеть години. Презъ всичкото време на царуването си, една мисъль му бѣше на сърдце, да построи домъ за покой на ковчега на завѣта Господенъ. И когато бѣше всичко приготвилъ за строежа. Богъ му каза: „не гради домъ на името Ми, защото си човѣкъ воинственъ и си кръвь проливалъ. Синъ ти Соломонъ ще построи Моя домъ и Моитѣ двори, защото него съмъ Си избралъ"... (Парал. гл. 28, ст. 3, 6).

Къмъ края на живота си, Давидъ реши да предаде престола си на сина си Соломона. Повика всички израилски вождове и началници отъ цѣлата държава при себе си, за да имъ съобщи решението си. Като се събраха, изведе сина си Соломона предъ тѣхъ и рече: „Ето наследника ми, когото Богъ си избра измежду синоветѣ ми, да ви бжде царь и да Му построи домъ за светилище". „А ти, сине Соломоне, да познавашъ Бога, твоя баща, и да му служишъ отъ се сърдце и отъ се душа, защото Господъ изпитва всички сърдца и знае всички движения на мислитѣ. Ако Го търсишъ ще Го намеришъ; ако Го оставишъ, Той ще те остави за винаги.

Внимавай! щомъ Господъ те е избралъ да Му построишъ домъ за светилище, бжди твърдъ и работи".

Следъ това, Давидъ предаде на сина си Соломона плановетѣ, които бѣше приготвилъ за храма Господенъ и всичкото богатство, което бѣше събралъ и опредѣлилъ за него.

Цѣлото събрание падна на колене и, като отдаде хвала на Господа Бога на отцитѣ си, поклони се на Господа и на царя.

И седна Соломонъ на престола Господенъ като царь, вмѣсто баща си Давида.

Една нощь на сънъ, яви му се Богъ и каза: „искай каквото желаешъ, за да ти дамъ".

Соломонъ отговори Богу: „Ти стори на баща ми Давида голѣма милость и ме постави царь вмѣсто него. Нека сега, Господи Боже, се изпълни словото Ти къмъ баща ми Давида. Понеже ме възцари надъ народъ многоброенъ, като земния прахъ, дай ми сега мждрость и разумъ, за да излизамъ и влизамъ предъ тоя народъ; защото, кой може да управлява Твоя голѣмъ народъ?

И рече Богъ на Соломона: „за дето сиималъ това на сърдце и не поиска богатство, имотъ и слава, нито душитѣ на твоитѣ неприятели, нито пъкъ поиска много дни, а си поиска

мждрость и разумъ, за да управлявашъ Моя народъ, надъ който те поставихъ за царь, — мждрость и разумъ ти се дава, а богатство, имотъ и слава ще ти дамъ такива, каквито у царетѣ преди тебе не е имало; нито ще има следъ тебе." (Парал. кн. II, гл. 1, ст. 8—12).

Всичкитѣ тия обѣщения Богъ изпълни. Соломонъ се тъй прослави съ своето богатство, съ своето великолѣпие, разумъ и мждрость, както никой другъ царь до днесъ не се е прославялъ тъй.

При него идваха царе изъ много далечни страни, за да го видятъ и чуятъ неговата мждрость.

Поученията му наречени **„Притчи Соломонови"** сж помѣстени въ Библията и служатъ и до сега за поука, както за прости, тъй и за учени отъ цѣлия свѣтъ.

Притчи Соломонови.

Премдростьта вика и разумътъ издига гласа си:

— Научете се, неразумни, на благоразуме, и глупци — на разумъ.

— Знайте, че знанието е по-добро, отъ най-чистото злато.

— Бойте се отъ Бога и мразете злото, гордостьта и високомѣрието.

— Добриятъ човѣкъ намира благоволение отъ Бога, а коварния, лошия, Той осжжда и наказва,

— Човѣка хвалятъ наспоредъ разума му, а лошиятъ по сърдце презиратъ.

— Лжжливитѣ уста сж гнусота предъ Господа, а който говори истината е благоугоденъ Нему,

— Лѣнивецъ свой ловъ не пече, а имотътъ на прилежния е много цененъ.

— Душата на лѣнивеца желае, но напраздно; а душата на прилежнитѣ ще се насити.

— Богатство, спечелено съ беззаконие, намалява, а който събира съ трудъ, го увеличава.

— Който се събира съ мждри, мждъръ ще бжде; а който другарува съ глупави, ще се развърти.

— Който жали пръчката си, мрази сина си; а който го обича, наказва го отъ детинство.

— Който презира ближния си, грѣши, а който е милосърденъ къмъ сиромаси, блаженъ е.

— Кротъкъ отговоръ гнѣвъ отвръща, а обидна дума ярость възбужда.

— На разуменъ сърдцето знание търси, а на глупци устата съ глупость се хранятъ.

— Който отплаща зло за добро, злото нѣма да напусне кжщата му.

— Приятель обича въ всѣко време и като братъ ще се яви въ време на злочестина.

— Който притеснява сиромаха, хули неговия Творецъ, а който почита Твореца, прави добро на нужделивия.

Нивата.

„Сѣйте резумното, доброто, вѣчното!“
Некрасовъ.

Оренъ орачъ изъ нивата сѣеше,
Сѣеше въ ровки бразди.
Руенъ се, потъ отъ челото му лѣеше,
И по косматитѣ му гърди.

Гледахъ какъ хвърляше весело сѣмето —
Чисти и здрави зърна.
Сѣй, земледѣлецо, днесъ му е времето,
Хвърляй добри сѣмена.

Съ жътва богата, съ споръ, изобилие
Богъ ще труда награди,
Честно и славно е твойто усилие
Бодро засѣвай, ори.

* * *

Сѣйте сѣячи, доброто засѣвайте
Въ младата нива у насъ,
Истини здрави въ душитѣ втълпявайте —
Важенъ е днешния часъ.

Сѣйте ламтежъ къмто правда божесвена,
Сѣйте любовь — не вражда,
Милость въ сърдцата и обичь мжжествена
Къмто дълга и труда.

Жадна за хубаво сѣме е нивата,
Силна е, сочна е тя:
Всичко се хваща въ горката, родливата:
Буренъ, и класъ, и цвѣтя.

Ив. Вазовъ.

Червенитѣ макове.

Легенда.

Еднажъ Иисусъ Христосъ съ ученицитѣ си се отдалечилъ отъ Иудея въ едно пусто мѣсто на Галилея. Тукъ той се криеше временно отъ Иудеитѣ, които го гонѣха и искаха да го убиятъ, — криеше се, защото не бѣха наближили ония скрѣбни дни, когато Той трѣбваше да напусне грѣшния свѣтъ.

Хлѣбътъ който бѣха взели ученицитѣ съ себе си се привърши и тѣ, като минаваха презъ нивитѣ, кжсаха класове, стриваха ги съ ржце и ядѣха за да утолятъ, макаръ и малко, глада си.

Христосъ навлизаше все по-дълбоко и по дълбоко между златнитѣ ниви отъ пшеница, изпъстрени съ разновидни полски цвѣтя.

Нѣкои отъ ученицитѣ му, уморени отъ горещината и глада почнаха да роптаятъ противъ учителя си. Апостолъ Петъръ се приближи при Него и попита:

— Господи! Ти знаешъ, че ний оставихме всичко и тръгнахме следъ Тебе; каква награда ще получимъ за това?

Господъ се спрѣ и като се обърна къмъ приближилитѣ Го въ това време ученици, каза имъ:

— Истина ви казвамъ: че нѣма човѣкъ, който да е оставилъ домъ, или родители, или братя, или сестри, или жена, или деца за царството Божие и да не получи много повече въ това време и въ бждащия вѣкъ и въ вѣчниятъ животъ.

Следъ това почна да имъ говори за предстоящитѣ си страдания, смъртъ и възкресение.

Но ученицитѣ му отъ това нищо не разбраха. За тѣхъ, които очакваха земната Му слава, величие и възцаряване, тѣзи думи бѣха странни и непонятни.

Апостолъ Петъръ, като се отдѣли отъ изпадналитѣ въ недоумение ученици, пакъ се приближи при Иисуса и навелъ се къмъ Него тихо попита:

— Господи, а мене какво очаква?

Учителтъ тжжко погледна Петра и като посочи съ ржка на единъ маковъ цвѣтъ, издигналъ се високо надъ вълнуващитѣ се пшенични класове, отговори тихо само нему:

— Ето какво те очаква тебе, Петре.

Апостолъ Петъръ погледна на цвѣта и въ срѣдата на черзенитѣ му листца забелѣза блестящъ черенъ кръстъ, образуванъ отъ тичинкитѣ на цвѣтето. За пръвъ пжть Петъръ забелѣза тази особеность на цвѣта. А когато движениятъ отъ вѣтъра цвѣтецъ наведе главичката си, Петъръ пакъ видѣ

кръста, простиращъ се отъ центъра къмъ листцата, ясно очертанъ отъ боитѣ на тъмнитѣ жилки.

Петъръ повече и не попита Господа и цѣлиятъ день вървѣше мълчаливо следъ Него.

*

Подиръ възнесението на Господа, ученицитѣ изпълнени отъ благодатнитѣ дарове на Св. Духъ, славѣйки възкресението на Господа, заминаха на разни страни да проповѣдватъ Евангелието.

Апостолъ Петъръ — следъ проповѣдьта си въ Иерусалимъ, гдѣто за два дни обърна къмъ Господа около осемь хиляди човѣка — започна своето първо апостолско пжтешествие отъ Самария. Отъ тукъ той се отправи за Лида, Иопия, Кесария, Антиохия, Мала-Азия и Египетъ. Презъ това време той нѣколко пжти се завръща въ Иерусалимъ, но следъ това пакъ заминаваше да проповѣдва въ далечнитѣ страни. Следъ смъртьта на Божията майка, гдѣто за последенъ пжть се виде съ всичкитѣ дванадесеть апостоли, той не се връща повече въ Иерусалимъ. Утешени отъ чудесното видение на Божията майка, апостолитѣ заминаха пакъ на проповѣдь въ разни страни. Апостолъ Петъръ посети Гърция и следъ това Римъ, гдѣто се засели — на Аветинския хълмъ.

Тукъ въ Римъ, както и въ другитѣ градове, той започна безстрашно да проповѣдва ученията на своя Учитель и Господь. Хиляди язичници, които слушаха вдъхновенитѣ речи на апостола Петра се обърнаха къмъ Христа. Императорътъ Неронъ, раздразненъ отъ успѣха на тази проповѣдь, заповѣда да затворятъ Петра въ мрачната подземна Мамертинска тъмница и следъ това го осжди на разпятие. Но християнитѣ се вмъкнаха въ тъмницата, счупиха тежкитѣ вериги, поставени на Петра, извадиха го отъ тъмницата и вечерьта, когато се стъмни, изведоха го презъ градскитѣ врата на голѣмия Апиевъ пжть. Християнитѣ молѣха апостола Петра да напусне Римъ, надѣвайки се, че по такъвъ начинъ ще успѣятъ да спасятъ живота му, толкова скжпъ за църквата.

И действително, отстжпвайки предъ молбитѣ и сълзитѣ имъ, Петъръ напусна Римъ, бѣгайки отъ страданията и смъртьта, отъ които не се боеше, но ги желаеше отъ все сърце заради Учителя и Господа.

Цѣлата нощь апостолъ Петъръ върве по този, както изглеждаше, правъ и безкраенъ Апиевъ пжть, отминувайки едно следъ друго езическитѣ храмове, гробницитѣ и памятницитѣ на императоритѣ и победителитѣ. На разсъмване, когато виолетовитѣ далечни планини на римска Кампания почнаха да се очертаватъ на червенеещото се небе, апостола се отби отъ Апиевия пжть и пое една пжтека минаваща презъ нивитѣ отъ пшеница. Римъ съ своитѣ седемь хълма остана далече назадъ. Уморенъ отъ дългото ходене по каменистия пжть, Петъръ легна на земята, покрита съ зелена трева и чудни цвѣтя.

Сънъ му не идеше. Споменитѣ на миналото единъ следъ други изплуваха въ паметьта му. Тѣзи ниви въ Италия му напомняха далечнитѣ ниви въ Галилея и на родната му Витсаида, между които той заедно съ апостолитѣ слушаше святото слово на своя скѫпъ Учитель и Господь. И цѣлиятъ чуденъ животъ на Спасителя пакъ почна да се дзижи предъ очитѣ му. Безчисления брой отъ чудеса тържествения входъ въ Иерусалимъ, радостьта на ученицитѣ Му, които считаха тѣзи тържествени ликувания „осанна“ за начало на земната слава на Господа и дни за осѫществяване на тѣхнитѣ мечти; и после — страшнитѣ дни на Иудиното предателство, сѫдението на Господа и Голгота.

И пакъ спомена за неговото малодушие и отричане, както всѣки пѫть, напълни съ сълзи очитѣ му, зачервили се отъ дълги и постоянни сълзи на разкаяние, и отъ тѫгата и срама, които потискаха душата му.

Петъръ знаеше, че той е простенъ отъ Христа, който пакъ го постави въ реда на апостолитѣ съ думитѣ; „Паси моитѣ агънца“, като прати и него да проповѣдва Евангелието. Цѣлиятъ си животъ той посвети на служене на тази проповѣдь, въ трудъ безъ почивка, търпейки гоненията и скърбитѣ, но все пакъ отричането му тежеше на душата.

И горешо желание, да пожертвува живота и душата си, ж а ж д а да пострада за името на Господа Иисуса Христа, отново овладя апостола Петра съ голѣма сила.

А слънцето се издигаше по-високо и по-високо и заливаше съ своитѣ лѫчи, нивитѣ и лозята, обградени съ невисоки бѣли каменни стени, съ маслинени и кестеневи гори.

Сѫщитѣ светливи червени макове обикаляха отъ всички страни апостола Петра, който лежеше. Тѣ се навеждаха надъ главата му и тихо люлѣеха лекитѣ си и нежни чашки. И между аленитѣ и прозрачни листца на всѣки цвѣтецъ ясно изтъкваше тъменъ блѣстящъ кръстъ.

И апостолъ Петъръ си спомни въ този моментъ думитѣ на Господа, който му посочи този цвѣтъ и кръстъ: „ето какво те очаква тебе, Петре“.

Тутакси той стана и бързо тръгна за Римъ по сѫщия Апиевъ пѫть.

Горещото южно слънце парѣше нетърпимо, но апостолъ Петъръ, впилъ погледъ въ постояно изпречващитѣ се на пѫтя му полски макове, още повече ускоряваше хода си.

Едвамъ презъ нощьта стигна той до градскитѣ врата на Римъ и безъ да бѫде забелѣзанъ отъ християнитѣ и ученицитѣ си, върна се въ Мамертинската тъмница.

Наскоро следъ това започна първото страшно гонение противъ християнитѣ и апостолъ Петъръ, славейки и благодарейки на Господа, прие мѫченическа смъртъ на кръста.

Прев. П.

Разни сржчности.

Сходни думи:

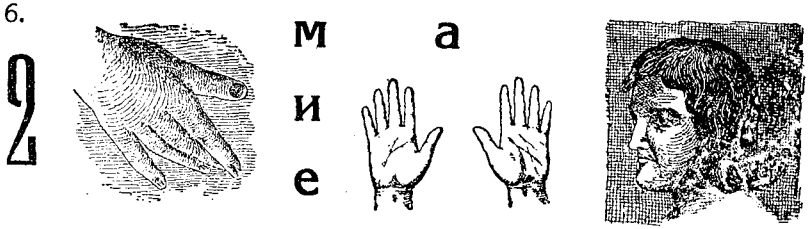
1. Съ **в** веселя сърдцето, а съ **к** — душата. Познайте ме!
2. Както си се изричамъ, млѣко давамъ; прибавите ли ми **й** — търсете ме изъ нощвитѣ.
3. Име съмъ на часть отъ дървото, замѣните ли ми първата буква съ **з**, ставамъ име на време. Намѣрете ме!

Гатанки:

4. Въ Варна режатъ, по цѣлата страна трески падатъ.
5. Краката ѝ много, а кога тръгне на работа, по страната си се влече.

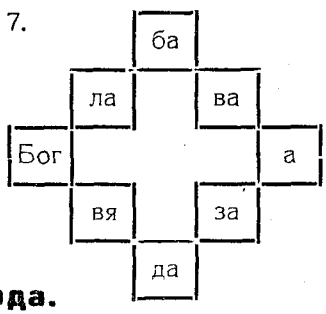
Ребусъ:

6.

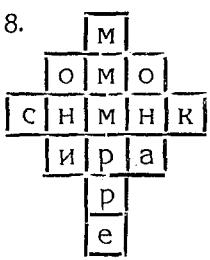
Конски скокъ.

7.

Тайно кръстче.

8.

Награда.

Който разреши правилно всичкитѣ сржчности, ще получи награда хубава цвѣтна иконичка.

Библейски разказъ.

Което абонатче напише най-хубаво илюстрирания по горе библейски разказъ, ще получи награда новата книга **„Исусъ и разбойницитѣ“.**

Решения на разнитѣ сржчности отъ I книжка.

Сходни думи: 1. Рай—на; 2. Роса—коса; 3. Кола—коса—кора—кожа.

Гатанки: 4. Грамофонъ; 5. Баница.

Ребусъ: 6. Паунка Коларова е име.

Тайни квадратчета:

7.
к а с а
а р о н
с о д а
а н а н

8.
к о ж а
о р и з
ж и т о
а з о т

9.
к
р а к
к а п а к
к а к
к

Дупкитѣ сж за поставяне книжкатѧ въ папката.

Библиотека „ВИТЛЕЕМЪ“

Въ редакцията на сп. „Витлеемъ“ се намиратъ въ ограничено количество цѣли годишнини отъ списанието — подвързани и неподвързани.

Ония отъ нашитѣ абонати и други, които искатъ да си набавятъ нѣкоя годишнина, плащатъ по 40 лв. за подвързани и 30 лв. за неподвързани годишнини.

Които искатъ и седемьтѣхъ годишнини, плащатъ 220 лева за подвързани и 160 лева за неподвързани течения.

Разноскитѣ по изпращането на порѫчкитѣ сѫ за смѣтка на редакцията.

„Витлеемъ“

Подвързани годишнини:		Неподвързани годишнини:	
I год.	40 лв.	I год.	30 лв.
II „	40 лв.	II „	30 лв.
III „	40 лв.	III „	30 лв.
IV „	40 лв.	IV „	30 лв.
V „	40 лв.	V „	30 лв.
VI „	40 лв.	VI „	30 лв.
VII „	40 лв.	VII „	30 лв.
Всички за	220 лв.	Всички за	160 лв.

Литургия

на Св. Иванъ Златоустъ, наредилъ и приспособилъ за двугласенъ хоръ **Ал. Кръстевъ,** диригентъ на катедралния хоръ — Варна. **Цена 25 лева.**

За порѫчки отъ 5 книжки и повече, прави се 20 на сто отстѫпка.

УЧЕНИЧЕСКО

календарче „ВИТЛЕЕМЪ“

за учебната 1929—1930 год., съ подбрано религиозно-нравственно съдържание и хубави картинки. Цена 4 лв. За повече отъ 10—20 на сто отстѫпъ.

Адресъ: Редакцията **„ВИТЛЕЕМЪ“ — Варна.**

До _____

_____

№ _____ Въ _____

Продължава се подписката

за VIII годишнина (1929 — 1930) учебна година на списанието

„ВИТЛЕЕМЪ“

религиозно-нравствено списание за децата на Православната Църква

Списанието е одобрено отъ Министерството на Народното Просвѣщение съ заповѣдь № 1286 отъ 1923 г. и препоржчано отъ Св. Синодъ — Църковенъ вѣстникъ 1923 г.

Сп. „**ВИТЛЕЕМЪ**“ презъ осмата си годишнина (1929—1930) ще излиза всѣки месецъ отъ **октомврий** до **май** включително съ подбрано и надлежно прегледано отъ специаленъ редакционенъ комитетъ, религиозно-нравствено четиво.

На абонатитѣ си ще даде:

1. Осемь книжки съ добре подбранъ материалъ и картинки.
2. Стенна училищна програма, съ I кн.
3. Хубаво джебно календарче, съ III книжка.
4. Здрава и разкошна папка за запазване книжкитѣ. Ще се изпрати на предплатилитѣ абонати съ Коледната книжка.
5. Много награди за спечелливо отгатнати ребуси, гатанки, задачи и свобод. съчинения—отдѣлъ „Разни сръчности“.

Годишенъ абонаментъ 40 лв. предплатенъ. За странство 50 лв.

На настоятелитѣ правимъ следнитѣ отстжпки:

1. **За 3 напълно предплатени абонамента** имъ изпращаме даромъ „Сборникъ за религиозно-нравствени забави и вечеринки“. (Нова книга подъ печатъ, която ще се разпрати на настоятелитѣ по Коледа).
2. **За 5 абонамента** — едно год. течение на списанието.
3. **За 6 до 10 абонамента** — 20% отъ абонамента и „Сборника за религиозно-нравственни забави и вечеринки.“
4. **За 11 до 20 абонамента** — 25% отъ абонамента и
5. **За повече отъ 20 абонамента** — редак. прибавя още една премия: книгата „**Мждрость и сждба**“ отъ Метерлингъ.

Всичко за списанието: пари, писма, ржкописи и пр. се изпраща на адресъ:

редакция сп. „ВИТЛЕЕМЪ“—Варна.

Печатница Добри Тодоровъ — Варна—ул. „Шуменска“ № 10